

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

P8_TA(2018)0498

Mobilność wojskowa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie mobilności wojskowej (2018/2156(INI)) (2020/C 388/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE) i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając dokument zatytułowany „Wspólne wizje i działania: silniejsza Europa – Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej” przedstawiony przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 20 grudnia 2013 r., 26 czerwca 2015 r., 15 grudnia 2016 r., 9 marca 2017 r., 22 czerwca 2017 r., 20 listopada 2017 r., 14 grudnia 2017 r. i 28 czerwca 2018 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 13 listopada 2017 r. i 25 czerwca 2018 r. w sprawie bezpieczeństwa i obrony w kontekście globalnej strategii UE,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 czerwca 2017 r. pt. „Dokument otwierający debatę na temat przyszłości europejskiej obronności” (COM(2017)0315),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 10 listopada 2017 r. w sprawie poprawy mobilności wojskowej w Unii Europejskiej (JOIN(2017)0041),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 28 marca 2018 r. dotyczący planu działania na rzecz mobilności wojskowej (JOIN(2018)0005),
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2017/2315 z dnia 11 grudnia 2017 r. w sprawie ustanowienia stałej współpracy strukturalnej (PESCO) oraz ustalenia listy uczestniczących w niej państw członkowskich ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 6 marca 2018 r. dotyczące planu wdrażania PESCO ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2018/340 z dnia 6 marca 2018 r. ustanawiającą listę projektów do zrealizowania w ramach PESCO ⁽³⁾,
- uwzględniając wspólne deklaracje przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej oraz Sekretarza Generalnego NATO z 8 lipca 2016 r. i 10 lipca 2018 r., wspólny zbiór wniosków dotyczących wdrożenia wspólnych deklaracji podpisanych przez Radę UE i NATO dnia 6 grudnia 2016 r. i 5 grudnia 2017 r., jak również sprawozdania z postępów we wdrażaniu tych deklaracji z dnia 14 czerwca i 5 grudnia 2017 r. oraz z 6 czerwca 2018 r., w tym stosowne konkluzje Rady,
- uwzględniając konkluzje Rady z 5 grudnia 2017 r. i 25 czerwca 2018 r. w sprawie wdrożenia wspólnych deklaracji,
- uwzględniając Deklarację brukselską w sprawie bezpieczeństwa i solidarności transatlantyckiej oraz deklarację podpisaną na szczycie NATO w Brukseli, obie z dnia 11 lipca 2018 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie Europejskiej Unii Obrony ⁽⁴⁾ oraz rezolucję z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie stosunków między UE a NATO ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 14.12.2017, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. C 88 z 8.3.2018, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 65 z 8.3.2018, s. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 18.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0257.

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Transportu i Turystyki (A8-0372/2018),
- A. mając na uwadze, że podstawowe wartości, na których opiera się UE – demokracja, poszanowanie praw człowieka i praworządność, a także oparty na zasadach system międzynarodowy i jedność Europy – są coraz bardziej zagrożone w dobie geopolitycznych zawirowań i degradacji strategicznego środowiska;
- B. mając na uwadze, że wiarygodny środek odstrasżający, a także planowanie działań w odpowiedzi na kryzysy oraz w celu obrony Europy kontynentalnej zależy od możliwości szybkiego i efektywnego rozmieszczenia sił, w tym także zewnętrznych sił sojuszniczych;
- C. mając na uwadze, że w czasach „dywidendy pokoju” po 1989 r. nastąpił stopniowy spadek potrzeb obronnych pod względem infrastruktury i mobilności sił w całej Europie;
- D. mając na uwadze, że UE – w pełnej współpracy z NATO – dąży do tego, by działać globalnie jako gwarant bezpieczeństwa, przyczyniający się do utrzymywania pokoju i stabilności zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i zewnętrznym, a także gwarantujący bezpieczeństwo jej obywateli i terytorium dzięki jednemu w swoim rodzaju i szerokiemu wachlarzowi strategii politycznych, instrumentów i narzędzi, aby realizować te ambicje;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z celami globalnej strategii UE zwiększa odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo i obronę oraz swoją rolę jako partnera na rzecz międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, w szczególności w jej sąsiedztwie, ale również poza nim, a także swoją strategiczną autonomię, w oparciu o realizację wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa;
- F. mając na uwadze, że UE musi uzyskać strategiczną autonomię poprzez skuteczną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa w celu utrzymania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmocnienia bezpieczeństwa międzynarodowego, gwarantując jednocześnie bezpieczeństwo swoim obywatelom oraz osobom zaangażowanym w misje w ramach WPBiO, w celu ochrony jej interesów i obrony jej podstawowych wartości, przyczyniając się jednocześnie do skutecznego multilateralizmu;
- G. mając na uwadze, że UE musi być zdolna do podejmowania decyzji i działania niezależnie od zdolności stron trzecich, jeżeli ma budować własną odporność i wzmacniać strategiczną autonomię w dziedzinie obronności, walki z terroryzmem i bezpieczeństwa cybernetycznego;
- H. mając na uwadze, że standaryzacja i interoperacyjność na poziomie infrastruktury i zamówień publicznych stanowią kluczowe warunki osiągnięcia strategicznej autonomii, Unii Obrony i skutecznej mobilności wojskowej;
- I. mając na uwadze, że skuteczną mobilność wojskową można wypracować jedynie przy pełnym zaangażowaniu i zobowiązaniu wszystkich państw członkowskich, skutecznie współpracujących z NATO, przy uwzględnieniu dostępnych zasobów, potrzeb i specyfiki regionalnej każdego z państw członkowskich, w sposób spójny ze stosownymi inicjatywami na poziomie UE, w celu zbudowania wydajnej infrastruktury europejskiej na potrzeby bezpieczeństwa za pomocą spójnych i uzupełniających projektów;
- J. mając na uwadze, że mobilność wojskowa jest strategicznym i operacyjnym środkiem wspierającym działania wojskowe, co zwiększa strategiczną autonomię Unii i ułatwia rozmieszczenie, przerzucanie i wspieranie sił państw członkowskich Unii z myślą o osiągnięciu jej ambicji wojskowych;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0492.

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- K. mając na uwadze, że UE stoi w obliczu hybrydowych i wielokierunkowych wyzwań, w szczególności pochodzących z Dalekiej Północy, Wschodu, Bałkanów oraz z Południa / regionu Morza Śródziemnego; mając na uwadze, że szybsze i sprawniejsze rozmieszczanie aktywów i towarów na tych osiach (północ-południe, zachód-wschód) może mieć kluczowe znaczenie dla wiarygodnej reakcji;
- L. mając na uwadze, że podczas szczytu NATO w Warszawie w 2016 r. przywódcy państw sprzymierzonych zgodzili się na wzmocnienie natowskiej strategii odstraszania i obrony oraz zwiększyli gotowość sił reagowania, wdrażając wzmocnioną wysuniętą obecność i dostosowaną wysuniętą obecność NATO z myślą o osiągnięciu tych celów;
- M. mając na uwadze, że mobilność wojskowa jest konkretnym krokiem odpowiadającym na potrzeby własne Unii w zakresie bezpieczeństwa i obrony i wpisuje się w ramy WPBiO; mając na uwadze, że zbiorowe bezpieczeństwo i obrona państw członkowskich UE oraz ich zdolność do interweniowania w sytuacjach kryzysowych za granicą są zasadniczo uzależnione od zdolności do swobodnego i szybkiego przemieszczania wojsk alianckich i personelu cywilnego zajmującego się zarządzaniem kryzysowym, wyposażenia wojskowego i sprzętu na terytorium każdego z państw członkowskich i poza granicami Unii; mając na uwadze, że 22 państwa członkowskie UE są również sojusznikami NATO i są zobowiązane do zbiorowej obrony, posiadając tylko jeden zestaw sił zbrojnych i infrastruktury transportowej; mając na uwadze, że planowane inwestycje w infrastrukturę transportową wymagają większej harmonizacji z potrzebami bezpieczeństwa i obronności;
- N. mając na uwadze, że znaczna liczba przeszkód fizycznych, prawnych i regulacyjnych często utrudnia te ruchy, skutkując znacznymi opóźnieniami, a tym samym zagrażając ich celom, zwłaszcza w sytuacjach kryzysowych; mając na uwadze, że ćwiczenia wojsk europejskich pod auspicjami NATO w ostatnich latach wykazały, jak ogromne znaczenie dla powodzenia celów wojskowych ma odpowiednia infrastruktura transportowa;
- O. mając na uwadze, że UE dysponuje solidną polityką i narzędziami, aby pomóc państwom członkowskim w zaspokojeniu ich potrzeb w zakresie mobilności wojskowej i zobowiązań międzynarodowych;
- P. mając na uwadze, że w dniu 28 marca 2018 r. Komisja i wiceprzewodnicząca Komisji / wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa opublikowały plan działania na rzecz mobilności wojskowej, który określa harmonogram działań, jakie UE i jej państwa członkowskie mają podjąć; mając na uwadze, że wdrażanie rozpoczęto od określenia wspólnych wymogów wojskowych dotyczących mobilności wojskowej w obrębie UE i poza nią i przedstawienia wniosku dotyczącego finansowania mobilności wojskowej za pośrednictwem instrumentu „Łącząc Europę” w kolejnych wieloletnich ramach finansowych (WRF), co umożliwia finansowanie projektów podwójnego zastosowania (cywilnego i obronnego) w zakresie infrastruktury transportowej;
- Q. mając na uwadze, że w konkluzjach z dnia 25 czerwca 2018 r. Rada zwróciła się do państw członkowskich, aby jak najszybciej (a najpóźniej w 2024 r.) podjęły kroki na szczeblu krajowym na rzecz poprawy skuteczności mobilności wojskowej oraz uproszczenia odpowiednich zasad i procedur zgodnie z planem działania i wymogami wojskowymi mającymi zastosowanie do mobilności wojskowej w Unii i poza jej granicami, zgodnie z ustawodawstwem krajowym państw członkowskich;
- R. mając na uwadze, że projekt PESCO w obszarze mobilności wojskowej uruchomiono w celu uzupełnienia działań Komisji i wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa; mając na uwadze, że kolejny projekt PESCO dotyczący sieci centrów logistycznych w Europie oraz wsparcia dla operacji powinien stanowić uzupełnienie tych wysiłków; mając na uwadze, że cel polegający na umożliwieniu podwójnego zastosowania infrastruktury ma kluczowe znaczenie dla tych potrzeb logistycznych; mając na uwadze, że państwa członkowskie podjęły ponadto zobowiązania dotyczące mobilności wojskowej w ramach bardziej wiążących zobowiązań wymaganych protokołem PESCO; mając na uwadze, że projekty PESCO należy opracowywać w koordynacji z NATO; mając na uwadze, że istnieje potrzeba realizacji projektu PESCO dotyczącego wyzwania związanego z mobilnością w odniesieniu do zadań wojskowych, o których mowa w art. 43 ust. 1 TUE, w szczególności w odniesieniu do transportu morskiego i powietrznego;
- S. mając na uwadze, że instrument „Łącząc Europę” to wspólny, centralnie zarządzany program finansowania mający na celu wspieranie rozwoju wysoko wydajnej, zrównoważonej i wzajemnie połączonej sieci transeuropejskiej (TEN) w dziedzinie transportu, energii i usług cyfrowych, ze szczególnym naciskiem na ułatwianie połączeń transgranicznych i usuwanie wąskich gardeł oraz zapewnianie wyraźnej wartości dodanej UE w ułatwianiu transnarodowej współpracy i koordynacji; mając na uwadze, że projekt WRF na lata 2021–2027 przewiduje – w linii budżetowej instrumentu „Łącząc Europę” dla sektora transportu – nową pulę środków przeznaczoną na potrzeby mobilności wojskowej; mając na uwadze, że utrzymanie i zwiększenie skuteczności instrumentu „Łącząc Europę” jest wysoce pożądane;

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

- T. mając na uwadze, że Europejska Agencja Obrony prowadzi szereg projektów w dziedzinie mobilności wojskowej w zakresie zezwoleń dyplomatycznych i węzłów transportu multimodalnego, a także niedawno ustanowionych programów ad hoc dotyczących zezwoleń na ruch transgraniczny i harmonizacji wymogów wojskowych związanych z granicami; mając na uwadze, że prace Europejskiej Agencji Obrony i Komisji muszą być skoordynowane w jasny i spójny sposób, tak aby wspomagać państwa członkowskie w ukończeniu pewnych aspektów planu działania; mając na uwadze, że w procesie konsultacji należy uwzględnić potrzeby, priorytety i wymogi wojskowe państw członkowskich;
- U. mając na uwadze, że mobilność wojskową uznano ostatnio za obszar priorytetowy dla współpracy między UE a NATO we wspólnym zbiorze wniosków dotyczących wdrożenia wspólnej deklaracji, a także potwierdzono jej priorytetowe znaczenie w nowej wspólnej deklaracji oraz w Deklaracji brukselskiej w sprawie bezpieczeństwa i solidarności transatlantyckiej; mając na uwadze, że NATO przekazało UE swoje standardy dotyczące mobilności wojskowej, w tym ogólne parametry NATO dla infrastruktury transportowej;
- V. mając na uwadze, że NATO koncentruje się również na poprawie własnych zdolności logistycznych za sprawą planu logistycznego dla obszaru odpowiedzialności Naczelnego Dowódcy Połączonych Sił Zbrojnych NATO w Europie (SACEUR), w szczególności przez dostosowanie przepisów i procedur, wzmocnienie dowodzenia i kontroli, zwiększenie zdolności transportowych i modernizację infrastruktury; w tym kontekście zwraca uwagę na utworzenie dwóch nowych dowództw – dowództwa sił połączonych w Norfolk i połączonego dowództwa logistycznego w Ulm;
- W. mając na uwadze, że trzy spośród czterech państw ramowych rozmieszczających siły w ramach wzmocnionej obecności NATO na wschodniej flance będą od 2019 r. poza UE; mając na uwadze, że stała obecność na kontynencie i transport sił posiłkowych z USA, Kanady i Wielkiej Brytanii mają decydujące znaczenie dla bezpieczeństwa Europy;
- X. mając na uwadze, że zwiększone wstępne rozmieszczenie wojskowych zapasów logistycznych, w tym amunicji i paliwa, pomoże złagodzić ciężar presji na mobilność;
- Y. mając na uwadze, że pomimo wszystkich tych środków instytucjonalnych, główne działania na rzecz zwiększenia zdolności w zakresie mobilności wojskowej będą musiały podjąć państwa członkowskie UE, które muszą dostosować swoją infrastrukturę krajową i środowiska regulacyjne; mając na uwadze, że z uwagi na szeroki zakres zagadnień, którymi należy się zająć, wymagać to będzie podejścia obejmującego całą administrację rządową; mając na uwadze, że ten wspólny wysiłek należy wykonać przy pełnym poszanowaniu krajowych procesów decyzyjnych i wymogów konstytucyjnych poszczególnych państw członkowskich UE, przy jednoczesnym uwzględnieniu wymogów dotyczących mobilności wojskowej, określonych we współpracy między UE a NATO;
- Z. mając na uwadze, że z planu działania w sprawie mobilności wojskowej i z pilotażowej analizy zainicjowanej przez prezydenturę estońską w 2017 r. dla państw korytarza Morze Północne-Morze Bałtyckie transeuropejskiej sieci transportowej wynika, że maksymalna wysokość prześwitu i nośność wielu mostów drogowych jest niewystarczająca dla pojazdów wojskowych, a ładowność transportu kolejowego jest niewystarczająca do przewozu wielkogabarytowego sprzętu wojskowego;
1. podkreśla, że mobilność wojskowa jest głównym strategicznym narzędziem umożliwiającym UE ochronę jej interesów w obszarze bezpieczeństwa i obrony w sposób skuteczny i dopełniający się z innymi organizacjami, takimi jak NATO, oraz że nie należy jej ograniczać wyłącznie do eliminowania przeszkód fizycznych, prawnych i infrastrukturalnych; podkreśla konieczność poprawy mobilności wojskowej w celu polepszenia zdolności NATO do szybkiego reagowania, co zwiększyłoby nasze zbiorowe bezpieczeństwo i mogłoby przyczynić się do zwiększenia wkładu UE w międzynarodowe bezpieczeństwo i stabilność międzynarodową; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkie ważne podmioty zwracają ostatnio znaczną uwagę na mobilność wojskową; zauważa, że zwiększa ona gotowość Europy oraz zdolności obrony w obliczu potencjalnych przeciwników i sytuacji kryzysowych, pomagając jednocześnie zaspokajać ambicje UE w obszarze polityki bezpieczeństwa i obrony, w tym ambicje w zakresie strategicznej autonomii na szczeblu politycznym, operacyjnym i przemysłowym;
 2. podkreśla, że opracowanie planu działania na rzecz mobilności wojskowej w Unii jest jednym z głównych celów poprawy mobilności w UE, a jednocześnie odpowiedzią na wyzwania logistyczne i związane z mobilnością, określone w ramach WPBiO; w tym celu niezbędna jest harmonizacja norm i przepisów transgranicznych oraz celnych, jak również procedur administracyjnych i ustawodawczych; podkreśla, że rola, jaką odgrywają wspólne przedsięwzięcia UE, ma kluczowe znaczenie dla harmonizacji procedur administracyjnych i ustawodawczych, zarówno w przypadku instrumentu „Łącząc Europę”, jak i planu działania na rzecz mobilności wojskowej; oczekuje, że podwójna mobilność przyczyni się do rozwoju instrumentu „Łącząc Europę”, w zakresie budżetu i środków służących zaspokajaniu nowych i przyszłych potrzeb;

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

3. podkreśla, że dalszy rozwój Europejskiej Unii Obrony oraz bazowanie na strategicznej autonomii i własnej odporności nie powinny prowadzić do wzrostu napięć w stosunkach UE z podmiotami regionalnymi o znaczeniu strategicznym;
4. podkreśla, że wypracowanie mobilności wojskowej w Europie jest przedsięwzięciem wynikającym przede wszystkim z wyrażonego zaangażowania i woli politycznej państw członkowskich, natomiast UE powinna wnieść swój wkład w formie kierowania tym procesem, ustanawiania ram dla wymogów, zapewniania finansowania, opracowywania protokołów w celu ułatwienia skutecznego przemieszczania wyposażenia technicznego i zasobów ludzkich, wspierania współpracy i tworzenia forów dla wymiany najlepszych praktyk, informacji i doświadczeń z udziałem zarówno władz cywilnych, jak i wojskowych; podkreśla, że skuteczna mobilność wojskowa przyniesie korzyści wszystkim państwom członkowskim, zwiększając ich łączność zarówno w sferze wojskowej, jak i cywilnej; przypomina, że należy przestrzegać krajowych procedur podejmowania decyzji i przepisów konstytucyjnych każdego państwa członkowskiego;
5. podkreśla znaczenie zachęcania do współpracy międzysektorowej (synergii) między państwami członkowskimi w celu skutecznego rozwoju podwójnej mobilności, która będzie interoperacyjna, bezpieczna, multimodalna, inteligentna i zrównoważona, będzie reagować na nowe wyzwania związane z cyfryzacją transportu (autonomia i łączalność), jak również należycie wypełniać obowiązki i odpowiedzialność UE w dziedzinie podwójnej logistyki (cywilnej i obronnej), biorąc pod uwagę rolę UE jako partnera na arenie międzynarodowej;
6. zdecydowanie popiera apel Rady do państw członkowskich o opracowanie krajowych planów mobilności wojskowej do końca 2019 r. i nadania ich realizacji priorytetowego znaczenia; z zadowoleniem przyjmuje inne środki uzgodnione w konkluzjach Rady z dnia 25 czerwca 2018 r. w kontekście globalnej strategii UE i nalega, aby państwa członkowskie dotrzymały terminów określonych w tych konkluzjach; podkreśla, że udane wysiłki na rzecz wspierania mobilności wojskowej umożliwiłyby państwom członkowskim skuteczne prowadzenie zarówno krajowego, jak i zbiorowego europejskiego planowania obronnego, jak też skuteczne uczestnictwo we wspólnych ćwiczeniach, szkoleniach oraz misjach i operacjach w ramach WPBiO;
7. podkreśla znaczenie mobilności w przypadku reagowania na sytuacje kryzysowe, tj. konieczność szybkiego i efektywnego wykorzystania zasobów na potrzeby misji i operacji, aby UE utrzymała pozycję wiarygodnego podmiotu zapewniającego globalne bezpieczeństwo i pokój oraz by była zdolna do skutecznego radzenia sobie z klęskami żywiołowymi, kryzysami humanitarnymi, zadaniami wojskowymi określonymi w art. 43 ust. 1 TUE, jak zilustrowano w przykładowych scenariuszach, i wdrażaniem klauzul wzajemnej pomocy i solidarności;
8. uważa, że skuteczna polityka w zakresie mobilności wojskowej wzmocni misje UE w dziedzinie WPBiO z uwagi na ich międzynarodowy wymiar i cel utrzymywania pokoju poprzez zwiększenie synergii między potrzebami obronnymi oraz wzmocni zdolność UE do reagowania w sytuacjach nadzwyczajnych, a także że misje humanitarne i reakcje na klęski żywiołowe w UE również powinny odnieść korzyści ze zwiększonej mobilności wojskowej; zauważa, że na zwiększonej mobilności wojskowej w UE i poza nią w największym stopniu skorzystałyby misje prowadzone w ramach obrony zbiorowej oraz krajowe lub europejskie misje i operacje w ramach zarządzania kryzysowego; w tym kontekście podkreśla, że postęp w tej dziedzinie pomoże państwom członkowskim będącym również członkami NATO w wywiązaniu się ze zobowiązań, które nakłada na nie art. 5; podkreśla szczególną rolę, jaką odgrywają neutralne państwa członkowskie; przyznaje jednak, że, zgodnie z art. 42 ust. 7 TUE, w przypadku gdy jakiekolwiek państwo członkowskie stanie się ofiarą napaści zbrojnej na swoim terytorium, państwa członkowskie UE mają również jednoznaczny obowiązek udzielenia pomocy i wsparcia przy zastosowaniu wszelkich dostępnych im środków, odpowiednio do zobowiązań w ramach NATO;
9. uznaje znaczenie dogłębnej analizy, według której część UE lub państw członkowskich bardziej potrzebuje inwestycji w mobilność wojskową i jest bardziej narażona na zagrożenia dla bezpieczeństwa zewnętrznego;
10. uznaje złożony charakter wyzwania obejmującego między innymi kwestie budowy infrastruktury, wspólnych standardów, przepisów transportowych, ceł, podatków i zezwoleń na ruch, a także wszystkie szczeble administracji rządowej od organów samorządowych po organizacje międzynarodowe; w związku z tym wzywa do opracowania ram umożliwiających zbliżenie podmiotów wojskowych i cywilnych na wszystkich szczeblach, w tym ze strony NATO i partnerów NATO, aby omówić ważne kwestie, a tym samym zapewnić wartość dodaną oraz skuteczną koordynację i realizację; wskazuje także, że aby wypracować optymalny wynik, państwa członkowskie muszą inwestować we wspólne szkolenia dla pracowników szczebla administracyjnego i instytucjonalnego; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji Europejskiej do zbadania możliwości ujednoczenia i uproszczenia procedur celnych do końca 2018 r.; podkreśla,

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

że współpraca instytucjonalna między zaangażowanymi państwami członkowskimi, organizacjami i agencjami ma zasadnicze znaczenie dla zapewnienia harmonizacji ustawodawstwa UE; podkreśla, że należy zapewnić szczególną koordynację i wymianę doświadczeń w przypadku podwójnego zastosowania infrastruktury na potrzeby towarów niebezpiecznych, aby zapobiegać ryzyku wypadków przy jednoczesnej optymalizacji bezpieczeństwa na całej długości sieci;

11. zauważa znaczny spadek ilości dostępnego taboru kolejowego, w szczególności platform do przewozu ciężkiego sprzętu i pojazdów w krótkim terminie;

12. przyznaje, że działanie w tak złożonym środowisku stwarza liczne trudności w zakresie powielania i koordynacji, a także związanych z nimi wydatków, co w przypadku nieodpowiedniego zarządzania może zasadniczo zagrażać realizacji całego projektu; przyznaje, że w UE prowadzono już projekty w sektorze transportu w ramach współpracy dwutorowej, czego przykładem jest projekt dotyczący jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej; wzywa państwa członkowskie i Komisję, aby zapewniły bardziej skuteczne ramy współpracy; podkreśla, że aby wdrażać projekty mobilności wojskowej, konieczna będzie szersza współpraca między państwami członkowskimi oraz że należy sprzyjać współpracy między sektorem wojskowym i cywilnym; podkreśla potrzebę koordynacji z projektami dotyczącymi mobilności wojskowej, prowadzonymi w ramach PESCO, a także z projektami realizowanymi w kontekście Europejskiego Funduszu Obronnego;

13. w związku z tym podkreśla, że zrozumienie wspólnego celu strategicznego oraz opracowanie wspólnego planu i współpraca między państwami członkowskimi mają absolutnie kluczowe znaczenie dla powodzenia działań; podkreśla, że spójne planowanie wojskowe jest konieczne dla skutecznej autonomii strategicznej, w oparciu o standaryzację i interoperacyjność wyposażenia i broni, a także o doktrynę strategiczną oraz procesy dowodzenia i kontroli; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje plan działania w zakresie mobilności wojskowej, który określa konkretne kroki dla różnych podmiotów instytucjonalnych i państw członkowskich UE oraz uznaje strategiczną rolę odgrywaną przez transeuropejską sieć transportową; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte przez państwa członkowskie;

14. ubolewa, że plan działania zasadniczo opisuje podejście oddolne, z jedynie ograniczoną strategiczną wizją tego, jakie konkretne cele obronne UE pragnie osiągnąć poprzez poszczególne działania opisane w planie działania; w związku z tym wyraża ubolewanie z powodu ciągłego braku białej księgi UE w sprawie obrony, która mogłaby zapewnić to nadrzędne poczucie celu; uważa jednak, że obecne podejście ma duże zalety i będzie służyć interesom wszystkich państw członkowskich UE, zarówno państwom neutralnym, jak i państwom członkowskim UE w ich roli jako sojuszników NATO;

15. podkreśla, że ambitnego harmonogramu w planie działania powinny przestrzegać zarówno instytucje UE, jak i państwa członkowskie, aby zapewnić jak najszybsze wypełnienie bieżących luk w zakresie mobilności oraz osiągnąć zakładany poziom ambicji w obszarze polityki bezpieczeństwa i obrony; z zadowoleniem przyjmuje apele zawarte w planie działania, aby zwiększyć mobilność wojskową przez uwzględnienie zagrożeń hybrydowych, w szczególności dla infrastruktury transportowej i krytycznej, a także by podnieść odporność infrastruktury transportowej na zagrożenia hybrydowe;

16. zwraca uwagę na postępy poczynione w opracowywaniu wymogów wojskowych dla mobilności wojskowej w UE i poza nią, w szczególności w odniesieniu do infrastruktury podwójnego zastosowania, i z zadowoleniem przyjmuje znaczne zaangażowanie państw członkowskich na wszystkich etapach procesu, niderlandzkie przywództwo w projekcie PESCO, a także wkład NATO;

17. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie wykorzystania instrumentu „Łącząc Europę” i znaczne fundusze przewidziane na projekty mobilności wojskowej podwójnego zastosowania, aby zapewnić dostosowanie infrastruktury do potrzeb podwójnego zastosowania; wyraża przekonanie, że podwójne zastosowanie infrastruktury stanowi niezbędny warunek wstępny dla korzystania przez sieć transportu cywilnego z możliwości Planu działania i z puli środków finansowych na rzecz mobilności wojskowej; postrzega wdrożenie Planu działania jako okazję, aby umożliwić sieciom transportu cywilnego korzystanie ze zwiększonej przepustowości sieci i sprzyjać połączeniom multimodalnym; z zadowoleniem przyjmuje wezwania do dokonania oceny i dostosowania transeuropejskiej sieci transportowej, aby uwzględnić określone wymogi wojskowe, które będą mieć również zastosowanie do nowych cywilnych projektów transportowych, zwłaszcza portów lotniczych, portów, autostrad i linii kolejowych pełniących rolę węzłów intermodalnych w kluczowych korytarzach zwraca więc uwagę na konieczność sporządzenia – we współpracy z państwami członkowskimi – wykazu infrastruktury krajowej i korytarzy krajowych z uwzględnieniem specyfiki wojskowej państw członkowskich; zauważa, że rozwój projektów podwójnego zastosowania powinien być zrównoważony i zgodny z normami środowiskowymi;

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

18. uważa, że w celu optymalizacji wykorzystania funduszy unijnych wszystkie projekty transportowe będące przedmiotem wspólnego zainteresowania i finansowane w ramach instrumentu „Łącząc Europę” powinny uwzględniać, jeśli zajdzie taka konieczność, wymogi mobilności wojskowej na etapie koncepcyjnym, aby uniknąć niepotrzebnej modernizacji infrastruktury na późniejszym etapie, a zatem nieekonomicznego wykorzystania funduszy; uznaje, że wszelkie wypłaty z puli środków finansowych na rzecz mobilności wojskowej w ramach instrumentu „Łącząc Europę” powinny, gdy jest to możliwe, być kierowane priorytetowo na projekty multimodalne, gdyż stwarzają one najwięcej możliwości podwójnego zastosowania, oraz na projekty transgraniczne, gdyż przyczyniają się one do rozwiązania problemu brakujących połączeń i wąskich gardeł, stanowiących obecnie istotne fizyczne bariery dla szybkiej i płynnej mobilności zarówno dla osób cywilnych, jak i dla transferu sił zbrojnych i ciężkiego sprzętu wojskowego; podkreśla, że proces identyfikacji odcinków Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T) odpowiednich dla transportu wojskowego musi bezwarunkowo maksymalizować synergie między sektorem cywilnym a wojskowym i przestrzegać zasady podwójnego zastosowania; uważa, że dodatkowe inwestycje w sieć mogłyby przynieść znaczne korzyści dla mobilności wojskowej i jednocześnie przyczynić się do ukończenia sieci bazowej TEN-T do 2030 r. oraz sieci kompleksowej do 2050 r.; podkreśla, że powinna istnieć możliwość finansowania ze środków na mobilność wojskową dostosowania infrastruktury transportowej ujętej zarówno w bazowej, jak i w uzupełniającej sieci TEN-T;

19. popiera decyzję o przydziale puli środków finansowych na rzecz mobilności wojskowej w ramach scentralizowanego zarządzania instrumentem „Łącząc Europę” przy ściśle określonym celu mobilności podwójnego zastosowania; zwraca uwagę na podstawowe działania wskazane w Planie działania; apeluje do Komisji, aby do 31 grudnia 2019 r. przyjęła akty delegowane w celu doprecyzowania wymogów wojskowych, wykazu części sieci TEN-T nadających się do transportu wojskowego, wykazu priorytetowych projektów infrastruktury podwójnego zastosowania oraz określenia procedur oceny dotyczących kwalifikowalności działań związanych z mobilnością wojskową i kryteriów wyboru;

20. przypomina, że kilka technologii stosowanych w sektorze obronności zostało z powodzeniem wykorzystanych w sektorze cywilnym; podkreśla, że wdrożenie inteligentnego systemu transportu opierającego się na systemach oprogramowania do elektronicznego przesyłania danych, takich jak ERTMS i SESAR, oraz zastosowanie technologii powiązanych z Galileo/EGNOS/GOVSATCOM wymienia się wśród największych wyzwań stojących przed sektorem transportu cywilnego; w związku z powyższym uznaje, że w kolejnych przeglądach Planu działania należy ostatecznie przewidzieć możliwość wykorzystania przez transport cywilny rozwiązań wojskowych odpowiadających na te wyzwania, na przykład w dziedzinie cyberbezpieczeństwa i bezpiecznej komunikacji. wzywa do podejmowania dalszych środków na rzecz pogłębiania współpracy i zwiększania zaufania między podmiotami z sektora bezpieczeństwa cybernetycznego a podmiotami z sektora obronności oraz do zacieśnienia współpracy jako części PESCO; podkreśla potrzebę dalszego rozwoju wspólnej sieci do celów przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym, tak aby zapewnić odporność infrastruktury, która ma strategiczne znaczenie w świetle działań na rzecz poprawy mobilności wojskowej w UE; podkreśla znaczenie wysiłków podejmowanych obecnie przez instytucje UE, mających na celu aktualizację rozporządzenia w sprawie kontroli wywozu produktów i technologii podwójnego zastosowania;

21. dostrzega wartość potencjalnych wniosków dotyczących uregulowania kwestii transportu towarów niebezpiecznych do zastosowań wojskowych, uaktualnienia unijnego kodeksu celnego i dostosowania przepisów VAT;

22. z zadowoleniem przyjmuje wymianę informacji i najlepszych praktyk między podmiotami wojskowymi i cywilnymi w tym zakresie oraz podkreśla potrzebę współpracy na rzecz ustanowienia wspólnej podstawy dla uregulowania kwestii transportu towarów niebezpiecznych do celów wojskowych;

23. zauważa, że w planie działania określono znaczną liczbę zadań, które należy wykonać na poziomie państw członkowskich, a w tym celu Europejska Agencja Obrony i Komisja powinny zapewnić wsparcie i wytyczne na rzecz ich szybkiego i skutecznego wdrożenia; przypomina o konieczności wprowadzenia regulacyjnych ram celnych i podatkowych, zwłaszcza w odniesieniu do podatku VAT; w szczególności podkreśla znaczenie wypracowania zharmonizowanych przepisów dotyczących zezwoleń na ruch transgraniczny, które są główną przeszkodą w szybkim przemieszczaniu się; uważa, że państwa członkowskie powinny wspólnie pracować, aby w sposób maksymalny wykorzystać skuteczność podwójnego zastosowania transgranicznego oraz ograniczyć koszty administracyjne; wspiera w tym kontekście chęć przyspieszenia do końca 2019 r. czasu przekroczenia granicy oraz, w tym celu, wydawania w ciągu pięciu dni zezwoleń dyplomatycznych uprawniających do poruszania się drogą lądową, morską i powietrzną oraz rozpatrzenia skrócenia tego terminu w przypadku jednostek szybkiego reagowania;

24. popiera decyzję państw członkowskich uczestniczących w PESCO o uwzględnieniu mobilności wojskowej we wstępnym wykazie siedemnastu projektów priorytetowych, który zostanie opracowany w ramach PESCO; w tym kontekście podkreśla, że projekt PESCO dotyczący mobilności wojskowej może stanowić przydatne narzędzie koordynacji wysiłków państw członkowskich przewidzianych w planie działania, a także innych działań wykraczających poza bezpośrednie kompetencje UE; uważa, że taki podział pracy, któremu towarzyszyłaby właściwa koordynacja, jest niezbędny, jeżeli projekt PESCO ma zapewnić wartość dodaną; z zadowoleniem przyjmuje również bardziej wiążące zobowiązania w dziedzinie uproszczenia transgranicznego transportu wojskowego, poczynione w notyfikacji w sprawie PESCO; zachęca państwa członkowskie do aktywnego uczestnictwa w projekcie PESCO dotyczącym mobilności wojskowej;

Wtorek, 11 grudnia 2018 r.

25. podkreśla, jak ważne jest należyte informowanie i zaangażowanie społeczności lokalnych w odniesieniu do planowania istotnej infrastruktury w zakresie mobilności wojskowej oraz jej wpływu;
26. podkreśla, że docelowo UE może jedynie uzupełnić wysiłki państw członkowskich; zaznacza, że sukces opiera się zasadniczo na akceptacji przez państwa członkowskie i ich zdolności do wdrożenia podejścia obejmującego całą administrację rządową w celu rozwiązania istotnych problemów; podkreśla znaczenie politycznego zobowiązania państw członkowskich do urzeczywistnienia skutecznej mobilności wojskowej w UE i poza nią; podkreśla, że aby odnieść sukces, mobilność wojskowa będzie wymagała współpracy i koordynacji z wszystkimi sojusznikami NATO;
27. z zadowoleniem przyjmuje nową wspólną deklarację w sprawie współpracy między UE a NATO oraz Deklarację brukselską w sprawie bezpieczeństwa i solidarności transatlantyckiej, jak też nacisk położony w obydwu tych deklaracjach na kwestie mobilności wojskowej; z zadowoleniem przyjmuje również nowe inicjatywy NATO, w szczególności plan logistyczny dla obszaru odpowiedzialności SACEUR; z zadowoleniem przyjmuje działania NATO na rzecz zapewnienia mobilności wojskowej w tym zakresie i nakłania zarówno UE, jak i NATO, aby zapobiegały niepotrzebnemu powielaniu wysiłków; podkreśla znaczenie portów jako punktów łącznikowych UE i jej sojuszników z NATO lub na potrzeby połączeń transportu morskiego na krótkich trasach wewnątrz Europy; podkreśla znaczenie przejrzystości i informowania o inicjatywach UE w dziedzinie obronności – w tym PESCO – Stanom Zjednoczonym i innym sojusznikom NATO w celu uniknięcia wszelkich nieporozumień oraz z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy UE w dziedzinie obronności dotyczące wzmocnienia europejskiego filaru w ramach sojuszu NATO;
28. wzywa zatem UE, jej państwa członkowskie i NATO, aby zacieśniły współpracę i koordynację, w tym poprzez wykorzystywanie funduszy na wspólne projekty, zwiększenie elastyczności politycznej, sformalizowanie stosunków między UE a NATO, rozszerzenie obszarów współpracy oraz szerszą wymianę informacji, gdy leży to w interesie bezpieczeństwa UE, by zagwarantować wypracowanie synergii; wyraża nadzieję, że przeszkody w wymianie informacji niejawnych między tymi dwoma stronami zostaną jak najszybciej wyeliminowane, aby otworzyć możliwości bliższej współpracy;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, agencjom UE w dziedzinie obrony, Sekretarzowi Generalnemu NATO oraz rządów i parlamentom państw członkowskich UE i NATO.
-